

гато весело и щастливо ги прекърваха. Бай Димо бѣше пакъ въ кръчмата.

— Мамо, татко не ни обича, — прошепна малкиятъ Пеню.

Майка му се сепна.

— Обича ни, Пеню! — отговори тя.

— Не ни обича. Ние сме гладни, студено ни е, а той пие въ кръчмата. Но азъ ще му кажа на него!...

И преди майка му да разбере нѣщо, той скочи, отвори вратата и излѣзе навънъ. Стискаше малкитѣ си юмручета. И мжчно му бѣше и ядъ го бѣше на баща му. Излѣзе на пѣтя и се затича по улицата. Искаше да иде въ кръчмата, да намѣри баща си и да му каже, че сж гладни и че мръзнатъ въ студената стая. Както тичаше, видѣ въ страни на пѣтя падналъ неподвиженъ човѣкъ. Приблѣжи и видѣ, че бѣше баща му, напилъ се и падналъ въ снѣга. Пеню забрави ядаси. Хвърли се върху баща си и почна да го дърпа.

— Татко, татко, стани ще измръзнешъ.

Бай Димо бавно се надигна и седна въ снѣга. Потърка челото си и се загледа въ Пеня.

— Пеню, ти ли си?

— Азъ, съмъ татко! Умираме отъ гладъ и студъ.

Тръгнахъ да те търся, за да ти кажа това. Татко, миналата коледа колко весело прекарахме, а сега?... И Пеню заплака. Бай Димо потрепера. Нѣщо прониза мозъка му. Той се изправи. Веднага изтрезнѣ. Ужаси се отъ положението, до което бѣше стигналъ. Съкашъ се събуждаше отъ тежъкъ сънъ.

Да, Пеню, миналата коледа — весело бѣше.... но, иди си, азъ сега ще дойда и кажи на мами си, че пакъ ще е весело.

И бай Димо се загуби бързо срѣдъ виялицата. Следъ малко време той се върна съ голѣмъ вързопъ дърва, хлѣбъ и разни други нѣща за ядене. Съ наведена глава той застана предъ жена си и продума.

— Минке, било що било, прости ми, нѣма вече да слагамъ капка вино въ устата си. Пакъ ще сме весели.

Жена му заплака отъ радостъ.

Скоро печката весело бумтѣше, а на огнището врѣха вкусни ястия.

Днесъ бай Димо пакъ е работиливъ, добъръ и веселъ. Селянитѣ пакъ се трулатъ въ ковачницата му, а въ къщата му се чуватъ радостни гласове. Вече не стѣпва въ кръчма.

Йорд. п. Илиевъ